

A tretji med njimi povzdignil je glas:
 Po cestah do jutranje zore
 iskal sem resnice zastrti obraz.
 Gorje mu, kdor ga je gledal kot jaz
 in laži več najti ne more!“

Molčali popotniki vsi so, dokler
 je bilo še vina v široki majoli,
 in šli so narazen v krvavi večer
 in vsi so priromali v carstvo Nikjer
 in videli so se o svetem Nikóli . . .

Vladimir Levstik.

Božična romanca.

Zvonov brnenje se topi v daljino,
 snežena polja v žarkih se srebrijo,
 gozdovi pesem tajnostno šumijo.
 Blesteča senca gre skoz mesečino.

Od koč h koči . . . K revnemu ležišču
 pristopa in na čela dlan poklada —
 In v snu kmetiču zeleni livada
 in žetev vsa je varna, v zavetišču ;

trpljenje gine, radost v srcu biva,
 nad vso je vas prišla neznana sreča,
 v zahvalo pesem plove z lin kipeča . . .
 In kmetič sniva sen nebeški, sniva . . .

In tiho zre Usmiljenje ga Večno,
 nagubani obraz, roké žuljave,
 in zre v njih vse bridkosti, vse težave,
 srce dobrotno, redko, redko srečno . . .

In solza iz oči Dobrotnih kane.
 In dalje Senca gre skoz naše kraje —
 In les šumi in z lin se trepetaje
 gubi zvonjenje sveto čez poljane . . .

Vojeslav Molè.